

Nr 288

Av herr Nilsson i Bästekille m. fl., om en utbyggnad av lantmäteriets skiftes- och distriktsorganisationer samt om viss justering av lantmäteritaxan.

Den redovisning, som i nionde huvudtiteln lämnas rörande utvecklingen på lantmäteriväsendets område, är i hög grad oroande, därför att den visar hur arbetsbalansen inom lantmäteriets skiftes- och distriktsorganisationer år för år ökas. För all personal — med undantag för skiftesverksamheten i Dalarna — uppgick arbetsbalansen i månader räknat

den 1 januari 1954 till 12 557 månader

» 1 » 1955 » 13 971 »

» 1 » 1956 » 14 645 »

Ökningen av arbetsbalansen har alltså uppgått till över 1 000 arbetsmånader per år. Vad detta betytt i fråga om ökningen av begärda, men ej fullgjorda förrättningar framgår av att under år 1955 tillkom 39 000 ärenden, medan 33 700 kunde avslutas. Balansens ökning uppgick alltså till 5 300 ärenden.

Att dessa missförhållanden förorsakar de av lantmäteriförrättningarna beroende enskilda människorna och näringslivet betydande olägenheter är ofrånkomligt. För egnehemsbyggare kan t. ex. en fördröjning av lantmäteriförrättningarnas avslutning betyda ekonomiska förluster, därigenom att in-teckningar inte kan i rätt tid läggas som säkerhet för egnehemslån och för lån för vilka vederbörande kan få del av statens räntegaranti.

Om det allmänna missnöje som råder med att lantmäteriväsendets utbyggnad inte håller takt med tidsutvecklingens krav vittnade det stora antal motioner i fråga om lantmäteriväsendets utbyggnad, som väcktes vid 1956 års riksdag. När det gäller lantmäteriförrättningar på landsbygden upprätthåller ju staten monopol, så att inga förrättningar kan göras annat än genom tjänstemännen i lantmäteristatens distrikts- och skiftesorganisationer. Detta förhållande pålägger staten ett ofrånkomligt ansvar att sörja för att servicen inom detta område blir tillfredsställande.

Lantmäteristyrelsen har i sina anslagsyrkanden framlagt förslag till den utbyggnad av lantmäteristaten, som styrelsen ansett vara behövlig för det arbete som nu föreligger. Det är att beklaga, att föredraganden år efter år underlåtit att ägna tillräcklig uppmärksamhet åt dessa yrkanden. Föredraganden visar samma underlåtenhet även i årets nionde huvudtitel. För budgetåret 1957/58 påyrkar lantmäteristyrelsen 70 nya tjänster, varav 11

lantmätare och 19 mätningstekniker och resten lägre personal. Departementschefen godkänner dock endast inrättande av 8 nya tjänster som mätningstekniker. I övrigt hänvisar föredraganden till att särskilda sakkunniga tillkallats för utredning av den av lantmäteriväsendet bedrivna verksamheten.

Vi anser att denna underlåtenhet från statens sida att fullgöra de åtaganden som staten gjort att tillhandahålla erforderlig service för lantmäteriförrättningar inte bör få fortgå. Kungl. Maj:t bör uppmanas att till nästa års riksdag framlägga förslag till lantmäteriets effektiva upprustning.

Den nedprutning av lantmäteristaten, som för åtskilliga år sedan gjordes av statsfinansiella skäl, var olycklig, men sannolikt har återhållsamheten med lantmäteristatens utbyggnad trots det kraftigt stegrade behovet av förrättningar förorsakats av statsfinansiella hänsynstaganden. Vi vill därför framhålla, att det viktigaste inte nu är att lantmäteriförrättningar tillhandahållas mot en taxa, som understiger självkostnaderna, utan att det viktigaste är, att lantmäteriförrättningarna blir utförda inom rimlig tid för dem som önskar dem. Om statsfinansiella skäl för framtiden anses komma att lägga hinder i vägen för lantmäteriets nödvändiga utbyggnad förordar vi, att lantmäteritaxan justeras så, att de nödvändiga kostnadsökningarna täckes. Med de värden som fastigheterna nu betingar för inköp och bebyggelse har en uppjustering av lantmäteritaxan föga betydelse. För behövande bör givetvis samma möjlighet som förut bibehållas för erhållande av bidrag till lantmäteriförrättningar.

Vi hemställer,

att riksdagen av Kungl. Maj:t begär förslag till nästa års riksdag till en sådan utbyggnad av lantmäteriets skiftes- och distriktsorganisationer, att nu uppkommen arbetsbalans ej ökas utan fortast möjligt nedbringas, samt förslag till en sådan justering av lantmäteritaxan, som är nödvändig för att inga statsfinansiella svårigheter skall uppstå genom en sådan upprustning av lantmäteriväsendet.

Stockholm den 25 januari 1957

Jöns Nilsson

i Bästekille

Sven Svensson

i Krokstorp

Carl-Eric Hedin

Lennart Stiernstedt

Hans Wachtmeister

Einar Hægglom

Carl Östlund